

TANULSÁGOS ÉS MEGHATÓ TÖRTÉNETEK
KEMÉNYEN DOLGOZÓ KUTYÁKRÓL

Dolgozó kutyák

LAURA GREAVES

BEVEZETÉS

Párás, kora nyári reggel van, egy Sydney-hez közeli természetvédelmi terület parkolójában állok a lábamon egy gombostűfejnyi benzincseppel. A parkoló túloldalán, egy ÚJ-DÉL-WALES-I TŰZ-OLTÓSÁG feliratú vörös kocsि hátuljában Viking, a fekete labrador nyugodtan ül a szállítóbokszában.

– Kell neki egy kis idő hozzá – mondja Viking oktatója, Phil Etienne tűzoltótiszt. – Nagy ez a terület, majd jó távol viszem magától a kutyát, hogy lássa, mit csinál.

Phil kiengedi a kutyát a kocsiból, és a nyurga fiatal állat azon nyomban a földet kezdi szaglászni. Gyorsan átkutatja a közeli bokros területet, és egyre közelebb kerül hozzám. Most már látom, hogy izgatott, lelkesíti az, hogy használhatja nem mindennapi tehetségét, és ösztönzi a jól végzett munka után kapott jutalom is.

Kővé dermedten állok a betonon, van egy kis büntudatom a nagyujjamon levő benzinfolt miatt, bár semmi helytelent nem csináltam. Phil tette oda, hogy a saját szememmel győződjek meg

róla, milyen értékes fegyver Viking a szándékos gyújtogatások elleni harcban. És ha még én is kicsit kellemetlenül érzem magam, bár ártatlan vagyok, el tudom képzelni, mit érezhet az, aki valóban gyújtogatott, amikor látja ezt az elszánt kutyát munka közben.

Kiderült, hogy Phil tévedett. Vikingnek nemhogy nem kellett *egy kis idő*, de szinte pillanatok alatt megtalálta azt az aprócska benzinfoltot. Egy perc sem telt el, már itt is ül mellettem, nedves orrát a lábamhoz nyomva. Phil megpróbálja elterelni Viking figyelmét, biztatja, hogy másutt keressen, de a kutya nem dől be neki. Meg sem moccan. *Ugyan már*, mondja a kifejező szempár, *én csak felismerem a benzint szagát, márpedig éppen itt érzem.*

Phil megdicséri Vikinget, és pár percig vadul játszanak egy ösztetekert törülközővel. Én meg csak állok ott, és arra gondolok, *istenem, milyen haszontalan vagyok!* Gyakorlatilag nincs egyetlen hasznos képességem sem. Lehet, hogy érdekesen tudom összefűzni a szavakat, de igazán hasznos dolgot nem tudok csinálni. Ha választhatnék aközött, hogy dolgozom-e vagy sem, mint a legtöbb ember, én is inkább szunyókálnék, vagy bámulnék valami ócska tévéadást. Mint ahogy te is. Igen, ismerd csak be!

Nem egyszer elmondtam már, hogy a kutya olyan ajándék, amit nem érdemlünk meg. Ez *minden* kutyára igaz, de a dolgozó kutyákra talán még inkább. Mert mivel érdemeltük ki ezt a lényt, akinek olyan orra van, hogy kiszagolja, ha egy beteg kislánynak hirtelen megemelkedik a vércukorszintje? Mivel szolgált rá az ember az olyan állatra, aki szó szerint a busz elé ugrik, hogy megvédjen? Hogyan lehet akkora szerencsénk, hogy megoszthatjuk az életünket ezekkel a négylábú hangulatjavítókkal, akik meg-

nyugtatnak, ha dühösesek vagyunk, és felébresztenek, ha lidérces álmaink vannak?

És miért nem értékeljük, mennyire szerencsések vagyunk, hogy ezeknek a fáradhatatlan dolgozóknak alig valamivel fizetünk többet, mint egy kis simogatás és pár falat? Te vajon dolgoznál azért, hogy néhányszor beleharaphass egy törülközőbe? Mert én sem.

Ha a kutyák beszélni tudnának, hiányozna a szókincsükből az, hogy „nem érdekel”. A dolgozó kutyák a nap minden percében szolgálatban vannak. Éjszaka is megteszik, amit kérünk tőlük. Dolgoznak akkor is, ha fáradtak, éhesek, vagy épp nincs kedvük hozzá. A végletekig lelkiismeretesek. Ha a Hónap Dolgozója-cím minden fajra vonatkozna, biztos, hogy minden alkalommal a kutyák nyernék el.

Mindenki ismeri a mezőgazdaságban, a rendőrségnél vagy a gyógyításban dolgozó kutyákat, de bámulatos, mennyi minden másra is használjuk őket. Széles a skála, attól kezdve, hogy távol tartják az állatokat a hadihajóktól és a polgári repülőktől, egészen addig, hogy más helyett is látnak, nemcsak emberek, de más kutyák helyett is. Vége-hossza nincs a képességeiknek, egyszerűen hihetetlenek!

Igen, a dolgozó kutyákhoz képest valamennyien haszontalanok vagyunk, úgyhogy most nyugodtan dőlj hátra, tedd fel a lábad, és olvasd el, miféle csodákra képesek a kutyák. Vigyázat: először zavarni fog a saját tehetetlenséged, de a megdöbbenő és lelkesítő történetek erőt adnak majd.

Laura Greaves

2017

FIGO

A VAKVEZETŐ KUTYA

A legtöbb embernek, ha azt hallja, „dolgozó kutya”, a vakvezető jut az eszébe. Ezek a lelkes, elkötelezett állatok segítenek a látássérült gazdiknak eligazodni egy olyan világban, amely máskülönben félelmetes lenne, és amelyben szinte lehetetlenség volna tájékozódniuk. Munkaköri leírásuk ugyancsak terjedelmes – biztonságban kelnek át a forgalmas utakon, és lesegítik gazdájukat a tömött járművekről. Nem egy kutya maratont fut gazdájával, vagy hegyet mászik, az amerikai Randy Pierce például éppen most hódít meg New Hampshire-ben negyvennyolc, 1200 méternél magasabb csúcstot vakvezető kutyájával.

A vakvezető kutya ritkán pihen, gyakorlatilag a nap 24 órájában szolgál a gazdája szemeként – mindezért csupán azt kéri cserébe, hogy legyen egy meleg ágya, tele tálja, és vakargassák kitaratóan a hasát. Bár amikor nem viselik a munkahámot, játszhatnak és pihenhetnek, a vakvezető kutyák kétségtelenül a világ legkeményebben dolgozó ebei közé tartoznak. Nélkülük a gazdáik

számára jóval nehezebb volna elvégezni azokat a tevékenységeket, amelyek a látók számára természetesenek tűnnek.

Némelyik vakvezető kutya különösen komolyan veszi a feladatát, nem is munkának, hanem egyenesen hivatásnak tekinti. Meszse többet teljesít, mint a kötelessége, szó szerint az életét kockáztatja kétlábú társáért.

Ilyen kutya Figo, a golden retriever is.

Figo 2007-ben született az Amerikai Vakvezető Kutya Alapítvány (US Guide Dog Foundation) tenyésztőprogramjában. Az alapítvány telepén több mint száz kutya van, jobbára labradorok, de vannak golden retrieverek, óriás uszkárok és labrador-golden retriever keverékek is. Az alapítvány, amely évente mintegy nyolcvanöt kutyát helyez ki, csak a saját programjai számára tenyészt kutyákat. Azt mondják, az itt tenyésztett ebek kétszer olyan sikeres vezető, és segítőkutyák, mint a tenyésztők által adományozottak vagy a menhelyiek, bár előfordul, hogy menhelyi kutyákat is képeznek ki segítőnek sérült veterán katonák számára.

Figo nyolchetes koráig élt az alapítvány központjában, Smithtownban, a New York állambeli Long Islanden, amikor is egy önkéntes kölyöknevelőhöz került. A rá következő évben a nevelője gondoskodott róla, hogy Figo megfelelően szocializálódjék emberekkel és más kutyákkal, és hogy a lehető legtöbb helyen megforduljon, nagyvárosi utcákon, bevásárlóközpontban éppúgy, mint orvosi rendelőben, sőt metróban is, egyszóval minden olyan helyzetet ismerjen, amelybe akkor kerülhet, ha majd teljes értékű vakvezető kutyaként dolgozik.

Figó egyéves kora körül visszakerült az alapítványhoz, hogy megkezdjék a kiképzését. „Valamennyi kutyánk lényegében ugyanazt a kiképzést kapja”, meséli Doug Wiggin, a Vakvezető Kutya Alapítvány területi képviselője. „Oktatás közben megpróbáljuk megállapítani, milyen ember lenne a legmegfelelőbb a kutya számára. Attól függ, hogy gyors vagy lassú a kutya, illetve városba, vagy inkább vidékre való, jól elboldogul a metrón és a buszon, vagy inkább a békésebb, nyugodtabb környezetet kedveli.”

Egy kíváncsi és aktív fiatal kutyából kemény munka árán lehet vakvezető kutya. Sok állat nem alkalmas erre, így inkább rendőrségi nyomozókutya vagy terápiás kutya lesz belőle, többek közt katonai kórházakban. Amelyik nem alkalmas segítőkutyának, azt szerető családok fogadják örökbe.

„A kutya számára a legnagyobb kihívást a vakvezetés feladata jelenti. Munka közben semmi olyat nem csinálhat, ami más kutyák számára természetes, tehát nem szaglászhat, kergetőzhet, nem is játszhat más kutyákkal”, meséli Doug. „Megnézzük, hogyan viselkedik, ha valami elvonja a figyelmét. Annyira érdeklődik például egy másik kutya, hogy nem figyel a munkájára? Folyton csak szimatolna? Ha rajta van a hámjá, a kutya dolgozó, ha nincs rajta, akkor házi kedvenc.”

Figó kitűnőre végzett a tanfolyamon, sőt egy hónappal korábban fejezte be. „Nem vonta el a figyelmét sem a többi állat, sem az emberek. Jó volt nézni munka közben. Kicsit bolondos volt, és lassú, de nagyon lelkes. Jó kutya, élvezi a munkát”, dicséri Doug.

A vakvezető kutya kiképzésének következő szakasza a csapatmunka, amelynek során kutya és gazdája megtanulnak együtt dol-

gozni. Ez Doug igazi terepe, és gondolatban szerencsére már meg is találta a lelkes és tetterre kész kis Figo számára a tökéletes gazdát.

Audrey Stone sárgafoltelfajulás következtében születése óta látásérült, bár csak a húszas éveiben fedezték fel a betegségét. Éveken át bottal járt, mielőtt úgy döntött, hogy jelentkezik vakvezető kutyáért. A most 64 éves nő a New York állambeli Brewsterben, négy lábú segítségével éli mindennapjait.

Első kutyája, Buddy, a fekete labrador nem maradt nála sokáig. A kiképzés során nem vették észre, hogy allergiás. Audrey második segítője, egy golden retriever, Leinani (a neve hawaii nyelven égi virágot jelent) kilenc évig volt nála, mígnem 2008 júniusában tüdőrákban elpusztult.

Audrey öt hónapon át kutya nélkül próbált meg boldogulni, de közben az alapítvány már kereste a következő segítőjét. A nő nem bánta, tudta, a türelem ezúttal kutyát terem. Harmadjára, gondolta, biztos megtörténik a csoda.

2008 novemberében aztán végre hívták az alapítványtól. „Azt mondták, van egy golden retriever-labrador keverék, kicsit idősebb, jó lenne-e? Ahogy gondolják, mondtam, nekem jó lesz az a kutya, akit kiválasztanak. Aki rászorul, ne válogasson, ez az én jelszavam.”

Amikor azonban találkozott az új kutyájával, Audrey azt látta, hogy nem egy idősebb eb, hanem egy Figo névre hallgató, „ugrabugráló kis jószág” szalad oda hozzá. „Csóválta a farkát, örült, hogy ott lehet, és alig várta, hogy munkához lásson. Mi lett a mássikkal, kérdeztem, és Doug, aki az első két kutyámmal is betanított, azt mondta: úgy gondoltuk, hogy ez a kutya épp megfelelő

lesz a maga számára, egy hónappal korábban befejezte a programot. Meglátták benne a lehetőséget.”

Audrey azon nyomban beleszeretett a lelkes kiskutyába. „Figó általában elég lassan alakít ki kötődést az emberekhez, de nekünk pillanatok alatt sikerült egymásra hangolódnunk. Éreztem, hogy Figó nekem rendeltetett.”

Audrey és Figó Doug irányítása alatt kezdte meg a munkát, a cél az volt, hogy ráérezzenek egymásra, és megerősítsék a kötődésüket. „Olyan ez, mint egy házasság. Ugyanúgy meg kell tanulnod a kutyád szokásait, mint a férjedét vagy a feleségedét. Ha például rossz az idő, Figón érződik, hogy ezt gondolja: *El ne képzeld! Ma nem megyünk sehova.*”

Doug is a házassághoz hasonlítja a kutya és a gazdája kapcsolatát. „Megismerik egymás jó és rossz tulajdonságait. Audrey új szemet kap, és Figó ráadásul teljesen más természetű, mint a legutóbbi kutyája volt. A trénernek az a dolga, hogy megtanítsa, hogyan tartsa a gazda a hámot, milyen a helyes testtartás és láb munka séta közben. Audrey megtanulja, hogyan húz a kutya, és éreznie kell a mozgásait. Azt szoktam mondani a gazdáknak, hogy sem a kutya nem tökéletes, sem az ember nem az, de ketten együtt tökéletes csapatot alkothatnak. Döbbenetes, mekkora magabiztosságot tud nekik adni a kutyájuk! Hihetetlen szoros kötelék ez, mi elképzelni sem tudjuk.”

Audrey hamar észrevette, hogy Figó néha kicsit bolondos. „Nagyon játékos, az udvaron hempereg, az égnek állnak a lábai. A bokor alján szeret ásni, és imád ölelkezni, puszillkodni. A nevelője elmondta, hogy Figó szereti a csipogós játékokat, vettem

hát neki egy csomót, mind más. Mindegyiket elneveztem, hogy tudja, melyik mi. Ezeket nem rágja meg, csak szereti, ha a szájában vannak.”

Audrey örömmel nyugtázta, hogy amikor Figón rajta van a munkahám, csak a feladatára összpontosít. A párost csakhamar mindenki megismerte Brewsterben. „Figo csak Audrey-ra figyel, látszik rajta, hogy nagyon élvezi a munkáját”, mondja Doug.

2015 elején, a szokásos állatorvosi ellenőrzésen Figo orvosa megjegyezte: „Tudja, rengeteg állatot látok, és gazdikát, akik imádják a kutyájukat, de ez a kutya aztán teljes szívvel-lélekkel szereti magát.”

És nemsokára eljött az ideje, hogy Figo be is bizonyítsa ezt.

2015. június 8-a épp olyan nap volt Audrey és Figo számára, mint bármelyik másik. Hat és fél együtt töltött év után tökélyre vitték a mindennapi rutint. „Megmondom neki, hova megyünk, és ő pontosan tudja, hogy jobbra vagy balra kell-e elindulni a kocsi-felhajtótól.”

Meleg, kora nyári nap volt, kicsit borús volt az ég, amikor reggel negyed kilenc körül elindultak. Egy saroknyira voltak az otthonuktól, a North Main Street és a Michael Neuner Drive kereszteződésénél, ahol már számtalanszor jártak korábban. Amikor Audrey úgy döntött, biztonságos az átkelés, kiadta a parancsot Figónak, és a kutya kivezette az úttestre.

Figót, mint a többi vakvezető kutyát, arra képezték ki, hogy kerülje a forgalmat. Ha a vakvezető kutya egy közeledő járművet

lát, ellenszegül az „előre” parancsnak, ez az ún. „intelligens engedtlenség”. A kanyarodó járművek azonban váratlanul tűnhetnek fel, amikor kutya és gazdája már lelépett az úttestre, ezeket sokkal nehezebb kikerülni.

Audrey és Figo már az úttest közepén voltak, amikor egy sárga ovibusz hirtelen befordult a sarkon. Audrey persze nem láthatta a járművet, a busz sofőrje pedig később azt mondta, egész egyszerűen nem vette észre a vak nőt és aranyszínű kutyáját. Audrey pontosan a busz útjában állt, a katasztrófa elkerülhetetlennek tűnt.

És akkor beindultak Figo ösztönei. Egy szempillantás alatt kitepte magát Audrey kezéből, a busz elé vetette magát, és beleharapott a kerékbe. Audrey-t elütötte a busz, el is vesztette az eszméletét, de az ütközés nagy részét Figo teste fogta fel.

„Rémálom volt az a nap, még most sem tudom, mi történt pontosan. Egyértelműen jeleztem Figónak, hogy menjünk át az úton. A busz mintha a semmiből jött volna elő, és fogalmam sincs, mi történt ez után”, meséli Audrey.

Amikor a nő visszanyerte az eszméletét, félig az ovibusz alatt feküdt, és a csökkent látásával is észrevette Figo pár szőrszálát az első kerékhez tapadva. Audrey-nak eltört a bokája, a könyöke és három bordája, és a feje is több helyen fölrepedt, össze kellett varrni.

A minibusz sofőrjét később elsőbbségadás elmulasztásával vádolták.

Hihetetlen, de Figo túlélte az ütközést. Bár törött első lába úgy fityegett, „akár valami inga”, ott maradt Audrey mellett, és akkor sem hagyta magára, amikor megérkezett a segítség. Elsőként a tűz-

oltók értek a helyszínre, hiszen Audrey épp a tűzoltóállomással szemben lakik, és a kutyájával együtt jól ismerték őt.

Audrey emlékei ködösek a balesetről, de azt tudja, hogy első gondolata Figo volt. „Amikor magamhoz tértem, ott állt, a lába meg a levegőben fityegett. Tudtam, hogy én is megsérültem, de miatta jobban aggódtam. Nagyon kiborította, hogy nem engedik oda hozzám. Látszott rajta, hogy óriási viharok dúlnak a lelkében.”

Paul Schwartz, aki a kereszteződésben levő benzinkútnál dolgozott, elmondta a helyi sajtónak, hogy Figo nyílt törést szenvedett, de saját sérülése ellenére a hű kutya mindent megtett volna, hogy Audrey-t vigasztalja. „Sántított, amikor a járdán ráfektettük egy nagy takaróra. Eleredt az eső, de hagyta, hogy rögzítsük a lábát. Nagyon nyugodt kutya volt”, meséli a kutas. „Nem ugatott, nem nyüszített, csak ment volna a gazdájához, de miután a nőt hordályra tették és elszállították, a kutya teljesen elveszettnek tűnt.”

Figo nem mehetett Audrey-vel a mentőautóban, így a nő nélküle került be a közeli Danbury kórházba. A tűzoltók Figót berakták a kocsijukba, és a legközelebbi állatkórházba hajtottak vele. Kiderült, hogy ott dolgozik Figo állatorvosa is. „Szerencsére nem volt belső sérülése, az Isten, vagy valaki velünk volt aznap”, meséli Audrey.

Amikor Doug Wiggin értesült a balesetről, nem lepette meg, hogy Figo az életét kockáztatta Audrey-ért. „Nagyon büszke voltam, amikor meghallottam, mit tett ez a kutya Audrey-ért. Figo nyilván olyasmit látott, ami nem volt helyénvaló, és az ösztöne azt súgta, hogy távolítsa el a gazdáját az útból, hogy biztonságban legyen. Amikor az ember egy ku-

tyát képez ki, reménykedik abban, hogy a kutya ezt teszi majd, de ez akkor is szíven talált. Döbbenetes, mire képesek ezek az állatok a gazdájukért! Ebből is látszik, mennyire ragaszkodók a kutyák.”

Audrey és Figo négy-négy hónapig voltak kórházban a balesetet követően. Audrey a kezdeti kezeléseket után egy rehabilitációs intézetbe került, mert újra meg kellett tanulnia járni, ami elég ijesztő volt számára.

A Vakvezető Kutya Alapítvánnyal egyeztetve – mert bár Audrey Figo gazdája, az alapítvány mindig segít a párosnak – eldöntötték, hogy míg Audrey felépül, a legjobb lesz, ha Figo az állatkórházban marad. Miután azonban a sérülései begyógyultak, az egész inkább afféle vakáció lett számára.

„Az állatorvos nagyon lelkiismeretesen gondoskodott róla. Esténként hazavitte, és másnap bevitte magával dolgozni. Nagy szerencse, hogy ezt meg tudtuk oldani”, mondja Audrey.

Látszott azonban, hogy Figónak hiányzik a munka, alig várta, hogy visszatérhessen a gazdájához. Csak nézte a hámját a kórházban, többször is el kellett dugni előle, mert látszott, azt gondolja: *miért nem használhatom?*

Audrey-t naponta hívták az állatkórházból, hogy segítsen nekik megfejtetni Figo viselkedését. „Felhívott az állatorvos, és megkérdezte, ha Figo ezt vagy azt csinálja, mit akar vele közölni. Én olyankor megmondtam, mi járhat a kutya fejében. Furcsa egy pár vagyunk, olvasunk egymás gondolataiban.”

Bár Figót nagy szeretettel és figyelemmel vették körül, világos volt, hogy nagyon hiányzik neki Audrey. Ahogy a hetekből

hónapok lettek, kezdett depressziós lenni, olyannyira, hogy az állatorvos jobbnak látta, ha meglátogatják Audrey-t.

„Az orvos elmondta, látszik a kutyán, hogy hiányzom neki. A végén már enni sem akart. Akkor elhozták hozzám, és utána már minden rendben volt, összeszedte magát”, meséli Audrey.

Doug Wiggin az alapítványnál azonban kicsit aggódott, vajon Figo önbizalma nem sérült-e annyira, hogy már nem tud többé dolgozni. Elvitték a smithtowni központba, hogy felmérjék, változott-e a munkakedve, de kiderült, a kutya szerencsére épp annyira összpontosított a feladatára, mint korábban.

„A baleset után, amikor elmentem a kutyáért, látszott, milyen erős a kapcsolat köztük, és hogy mennyire vigyáz Figo Audrey-ra. Az viszont, hogy újra hajlandó neki dolgozni, igencsak különös azok után, amiken átment”, mondja Doug.

Audrey nem kételkedett benne, hogy a kutya teljesen felépül a baleset után. A rehabon töltött hónapok alatt volt elég ideje gondolkodni Figo hihetetlen bátorságán, és tudta, a köztük levő döbbenetesen erős kapcsolatot nem lehet megjátszani.

„Tudtam, hogy megcsinálja. Egyszerűen tudtam. Amikor odahozták az otthonba, megmondtam neki, hogy muszáj lesz. Addig is világos volt, mennyire szeret, de a baleset után ezt még jobban éreztem, hiszen megtapasztaltam, hogy hajlandó lenne meghalni is értem. Nem azzal törődött, hogy ő túléli-e, csak abban akart biztos lenni, hogy én igen. Figo túlteljesítette a feladatát. És hála istennek, megmenekült. Ez maga a csoda”, mondja Audrey.

Pár nappal az előtt, hogy Figo visszaköltözött volna Audrey-hoz, Doug segített neki újra megbarátkozni a hónapok óta

nem látott környezetével. „Amikor visszavitem, eleinte kicsit vonakodott, de némi bátorítás után már minden rendben volt. Gyakoroltuk az átkelést abban a kereszteződésben, ahol elütötte az autó. Épp ott álltunk és várakoztunk a járda szélén, amikor egy lány kidugta a fejét egy kocsiból, és felkiáltott: Csak nem Figo az? De igen! Elképedve láttam, hogy Audrey-t mennyien segítik, támogatják arrafelé.”

Végül, 141 külön töltött nap után, 2015. október 26-án Figo hivatalosan is visszakerült Audrey-hoz. „Visszajött, és olyan volt, mintha mi sem történt volna”, meséli nevetve Audrey.

A bátor kutya csakhamar helyi, sőt nemzetközi nevezetesség lett, a világ minden tájáról kapott ajándékokat és jókívánságokat. Audrey-val több amerikai, sőt brit rádió is készített riportot. A helyi újság nemegyszer a címlapon hozta le Figóval közös képüket, és szerepeltek olyan országos reggeli tévéműsorokban is, mint a *The Today Show* vagy a *Good Morning America*.

A városka tűzoltósága hősies bátorságáért kitüntette Figót, 2015 novemberében pedig az Amerikai Állatvédő Társaság őt jelölte Az Év Kutya címre.

„Akárhová megyünk a környéken, mindenhol megismerik, mintha Figo maga Lassie volna. A csemegepultnál mindig kap két szelet sonkát, mondván, ez jár a hős kutyának. Megváltozott a világ. Én mindig is félnék voltam, magamnak való, de az emberek folyton gratulálnak. Figóé az érdem, én csak a pórázt fogtam. Annyira örülünk, hogy megint együtt vagytok, mondogatják. Errefelé az a mondás járja, hogy az ember élete egyetlen pillanat alatt megváltozhat. Hát, én aztán elmondhatom ezt magamról.”

Figó most tízéves, küszöbön áll a nyugdíjba vonulása. A nyugalmazott vakvezető kutyák általában házi kedvencként élik életüket a gazdájuknál, esetleg egy rokon vagy barát örökbe fogadja őket. Ha ez nem megoldható, a vakvezetőkutya-alapítvány keres szerető otthont a nyugalomba vonult négy lábúnak, előfordul, hogy kölyöknevelőjükhöz kerülnek vissza.

Doug Wiggins szerint nagyon könnyen lehet otthont találni a visszavonult vakvezető kutyáknak. „Adtunk már örökbe tizen-négy éves kutyát is. Én magam is befogadok néha beteg, élete végén járó kutyát.”

Bár Figó már nem dolgozik vakvezetőként Audrey-nak, a nő nem tud megválni tőle. „Sokan mondták már, hogy befogadják, ha nyugdíjba vonul, de rémes érzés lenne, ha el kéne engednem. És szerintem ő sem bírná ki nélkülem. Össze vagyunk növe”, mondja Audrey.

Visszagondolva, Audrey azon elmélkedik, vajon nem valami különös erő játszott-e abban közre, hogy épp ő kapta Figót. Hiszen az alapítvány eredetileg nem neki szánta, csak az utolsó pillanatban döntöttek így. „Figó nem ok nélkül került hozzám. Vajon miért gondolták meg magukat a kiképzőközpontban? Valahol a világ-mindenség egyik zugában tudták, hogy meg fog történni ez a bal eset, és azt is tudták, hogy Figó helyt fog állni. Nagyon-nagyon bátor volt. Csodás kutya, ő az én kis őrangyalom.”

Audrey maga is nevelőszülőknél nőtt fel, és Figóban rokonlélekre talált, olyasvalakire, akinek már sok otthona volt, és nagyon szeretne tartozni valakihez. „Hároméves koromig több mostohám is volt, akkor kerültem az állandó nevelőszüleimhez. Mondtam

is egyszer Dougnak: olyanok nekem ezek a kutyák, mint a nevelt gyerekeim. A kiképzőközpontban születtek, aztán kölyöknevelőhöz kerültek, majd megint vissza a kutyaiskolába tanulni, és utána találkoztak velem. Úgy hányódnak, akár az árva gyerekek. Keresik, hová tartoznak. Figo is biztos így érez.”

Bárhogy legyen is, a sors úgy hozta, hogy Figo vakvezető kutya legyen, és ők ketten egymásra találjanak, és ezért Audrey örökké hálás lesz.